

Hoofdstuk 1

Portugal, woensdag 4 maart 2020

De remlichten van de ambulance lichten felrood op als het voertuig aan het eind van de oprit de weg opdraait, maar dan is hij uit het zicht verdwenen. Het enige geluid wat er nog te horen is, is het geruis van de wind in de struiken rondom het huis en het gekwetter van een paar vogels. Nog enigszins van slag door het onverwachte van de hele situatie wendt Katinka van Karveele zich tot de oudere man naast haar, die met gebogen schouders naar de grond staart.

De hand waarmee hij zijn stok vast heeft, beeft en hij lijkt plotseling jaren ouder dan de vijftenzestig jaar die hij telt.

Het is maar anderhalve dag geleden dat z'n vrouw het plotseling benauwd kreeg in combinatie met koorts en nu is ze in een ambulance op weg naar het ziekenhuis in Évora, terwijl in hun B&B zes gasten logeren plus Katinka.

‘Gaat het, João?’ vraagt ze voorzichtig.

Even lijkt het dat de man haar niet gehoord heeft, maar dan tilt hij z'n hoofd op en ze ziet dat z'n ogen nat zijn van de tranen. Het liefst wil ze hem omhelzen om te troosten, maar ze herinnert zich nog net op tijd de duidelijke en strenge instructies van de ambulancemedewerker.

“Veertien dagen thuisblijven, in elk geval op eigen terrein, zoveel mogelijk lichamelijk contact vermijden, vaak handen wassen, niesen en hoesten in de binnenkant van de elleboog en in totale afzondering zodra er koorts optreedt.”

Concreet komt dat dus neer op huisarrest, ook wel quarantaine. Het voelt onwerkelijk. Corona. Nog geen twee maanden geleden was het een nieuw griepvirus in China, zoiets als SARS, ver van haar bed en iets waar ze zich niet mee bezig hield. Natuurlijk zag ze er af en toe iets van op het journaal, maar ze heeft er geen moment serieus over nagedacht dat het haar persoonlijk zou raken. Als ze daar bang voor was, was ze ook niet afgereisd naar Portugal om daar een vijfdaagse schrijfcursus te geven. Dan was ze in Nederland gebleven. Precies op de dag

van haar vertrek werd in Nederland de eerste besmetting geconstateerd in Noord-Brabant, maar zelfs toen heeft ze er nauwelijks bij stil gestaan.

Nu zit ze in de Portugese Alentejo en is Mathilde, de eigenaresse van de B&B waar ze verblijft, zojuist in een ambulance afgevoerd met coronaverschijnselen. Waarschijnlijk is ze besmet geraakt door twee gasten, die de week ervoor een aantal dagen in de B&B hebben verbleven en die, zoals nu blijkt, uit het besmette gebied in Noord-Italië afkomstig waren. Het gevolg is dat iedereen die nu in de B&B verblijft, verplicht twee weken in quarantaine moet. Ze kan het nog nauwelijks bevatten en zo te zien kan João, Mathildes Portugese echtgenoot, dat ook niet.

‘Ze heeft afgelopen december ook griep gehad,’ brengt hij uiteindelijk uit.

‘Ze was nauwelijks hersteld. Waarschijnlijk is ze daardoor besmet geraakt, haar weerstand was minimaal. Wie verwacht nu zoiets? En wat nu? Ik kan niet koken, dat doet Mathilde altijd. Ik bemoei me nooit met de gasten, alleen met de tuin en de dieren. Wat moeten we nu?’

Er ontstaat een paniekerige blik in de donkere ogen en opnieuw wil Katinka haar hand uitsteken om hem te kalmeren, maar weer bedenkt ze zich net op tijd.

‘Maak je geen zorgen, João, dat regelen we allemaal. Ik ga eerst de rest van de gasten informeren,’ zegt ze zo rustig mogelijk.

Bij het zien van zijn duidelijke verwarring begrijpt ze dat zij het heft in handen moet nemen in deze situatie, van João hoeft ze op dat gebied duidelijk niet veel te verwachten. Er zit weinig anders op dan kalm te blijven en te proberen alles zo goed als mogelijk draaiende te houden, beseft ze, hoe lastig ook.

‘Voorlopig moeten we twee weken hier blijven. Ik neem aan dat iedereen iets zal moeten regelen op het gebied van werk, kinderen, terugvluchten.’

Ze fronst haar wenkbrauwen, terwijl ze alle consequenties probeert te overzien.

‘We kunnen zelf voor onze maaltijden zorgen, ik kan koken, dat is geen probleem. Er zullen dingen anders worden dan gepland, maar dat is niet te voorkomen. Of ze nu willen of niet, ze zullen er begrip voor moeten opbrengen,’ vindt ze uiteindelijk.

‘Ik weet niet of jullie andere boekingen hebben voor de komende weken, maar die moet je annuleren. Voorlopig mag er niemand van ons weg, maar er kunnen natuurlijk ook geen nieuwe gasten komen. Je hoorde het van die ambulancebroeder, we zitten in quarantaine.’

Ze ziet aan João’s gezicht dat hij nog steeds moeite heeft alles wat er het afgelopen uur is gebeurd te bevatten, maar nu lijkt het langzaam tot hem door te dringen en hij knikt traag.

‘Je hebt gelijk. Ik zal het boekingssysteem bekijken, maar volgens mij zijn het er niet veel. In deze tijd van het jaar is het nooit druk,’ merkt hij op.

‘Het lijkt me verstandig dat ik me terugtrek in ons privé gedeelte. Ik kan sowieso niet veel betekenen voor de gasten en ik weet niet of Mathilde me besmet heeft. Ik heb natuurlijk het meeste contact met haar gehad. Het is beter om het contact met jullie zoveel mogelijk te vermijden, toch?’ besluit hij onzeker.

‘Ik denk het wel,’ stemt ...